

SEPTYNIASDEŠIMTIES KVORUMO NARIO ŽINIA

Pastarųjų dienų šventųjų pilietinės pareigos

Vyresnysis Gregoris A. Švaiceris, Rytų Europos Krašto prezidentas

Gelbėtojas pareiškė, kad Jo Apaštalai turi skelbti Evangeliją, sakydamas taip: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“ (Mk 16:15.) Pasaulyje yra daug šalių ir valdžios formų, ir šiais laikais visur galima aptikti tų, kurie pasirenka sekti Kristumi.

Kai sugrąžintoji Evangelija per misionierių darbą buvo atnešta į daugybę šalių, Bažnyčia iš tiesų tapo pasauline bažnyčia. Tose šalyse gyvenantys šventieji gyvena įvairių valdžios ir politinių galių įtakoje. Dažnai iškyla klausimas, kaip narys turėtų elgtis ir kaip turėtų dalyvauti savo šalies valdyme.

Viešpats aiškiai pritaria, kad valdžios turi padėti Jo vaikams taikiai ir saugiau gyventi kartu. Viešpats apreiškė Pranašui Džozefui Smitui: „Valdžias įsteigė Dievas žmogaus labui; ir ... jis laiko žmones atsakingais už savo veiksmus jų atžvilgiu, tiek leidžiant įstatymus, tiek juos vykdant dėl visuomenės gerovės ir saugumo.“ (DS 134:1.)

Pastarųjų dienų šventieji turi būti ištikimi, sąžiningi ir įstatymams paklūstantys piliečiai. Jie turėtų dalyvauti valdžios rinkimo procesuose ir reikšti savo nuomonę, dalyvaudami pilietiniuose debatuose, visuomet ketindami tobulinti įstatymus ir jų taikymą. Savo asmeniniame gyvenime turėtume vengti kyšininkavimo ar bet kokios kriminalinės veiklos. Turėtume remti ir pagarbiai kalbėti apie vadovus, besistengiančius kurti taikią ir saugią aplinką, kurioje galėtume auginti savo vaikus ir laikytis savo tikėjimo.

Toliau Viešpats sako: „Visų žmonių pareiga yra palaikyti ir remti atitinkamas valdžias, prie kurių jie gyvena, kol šių valdžių įstatymai gina jų prigimtines ir neatimamas teises; ir kad kurstymas bei maištavimas nedera nė vienam taip ginamam piliečiui...“ (DS 134:5.)

Jeigu Bažnyčios nariai nesutinka su šalies įstatymais ar valdžios vadovais, jie, skatindami pasikeitimus ir pažangą, turėtų naudotis įstatymais numatytomis priemonėmis. Tai geriausiai galima padaryti dalyvaujant viešuose forumuose, kur gali būti reiškiamos ir aptariamose idėjos, ir balsuojant rinkimuose. Nariai neturėtų dalyvauti antivyriausybiniuose agitacijose ar maištavimo akcijose, kuriomis siekiama jėga nuversti valdžią. Jeigu narių teisės yra varžomos, galima

pasinaudoti teismų sistema ir paduoti civilinį ieškinį, siekiant apsaugos ar žalos kompensavimo.

Bažnyčios manymu, tarnauti savo šaliai kariuomenėje yra kilni pareiga. Tarnaujantieji turėtų išlaikyti aukštą moralę ir etikos standartus, kuriuos iškelė Jėzaus Kristaus mokymai. Kariuomenėje tarnaujantys teisūs jauni žmonės dažnai tampa didžiais pavyzdžiais kitiems. Konflikto ar mūšio metu tikėjimo galia tampa saugojančia įtaka.

Turėtume melstis už savo šalies vadovus ir prašyti, kad Viešpats padėtų jiems priimti įstatymus, puoselėjančius laisvę ir pagrindinių žmogaus teisių apsaugą. Dažnai pamirštame, kad visi žemėje gyvenantys žmonės yra Dievo sūnūs ir dukros. Per maldą Dvasia gali priminti mums meilę, kurią turime jausti visiems žmonėms.

Kantriai belaukdami, kol pats Gelbėtojas įtvirtins dangaus valdžią, turėtume stengtis daryti viską, ką galime, kad laikytumėmės dangaus įstatymų ir rodytume gerą pavyzdį žemės valdžioms. Taip darydami galime padėti įgyvendinti angelų giedotos giesmės, gimus Kristui, žodžius: „Žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms.“ (Lk 2:14.) ■

**Vyresnysis
Gregoris A.
Švaiceris, Rytų
Europos Krašto
prezidentas**

Konferencijos transliacija krašto mastu

Aleksejus Marčenko, Maskvos Rusijoje kuolas

2011 m. lapkričio 5–6 dienomis viso Rytų Europos Krašto Bažnyčios nariai dalyvavo neįprastose vietinėse konferencijose: sekmadieninių sesijų metu iš Solt Leik Sičio buvo transliuojamos Bažnyčios visuotinių vadovų kalbos, skirtos mūsų krašto šventiesiems.

Vyresnysis L. Vitnis Kleitonas, Septyniadešimčių kvorumų prezidentūros narys, kalbėdamas svarbiausiais Bažnyčios mokymo apie šeimą klausimais, citavo iš Bažnyčios instrukcijų knygos: „Visi nariai, net niekada nebuvę susituokę arba kurių artimieji nėra Bažnyčios nariai, turi kovoti už gyvenimo amžinojoje šeimoje idealą. Tai reiškia, kad reikia ruoštis tapti vertais sutuoktiniais ir mylinčiais tėvais ar motinomis. Kai kuriais atvejais šių palaimų nesulauksime šiame gyvenime, bet galutinis tikslas visiems tas pats.

Ištikimi nariai, kurie dėl tam tikrų priežasčių negali gauti amžinosios santuokos palaiminimo ir tapti tėvais šiame gyvenime, gaus visus pažadėtus palaiminimus amžinybėje, jeigu liks ištikimi su Dievu sudarytomis sandoroms.“ (2 Knyga, punktas 1.3.3.) Kalbėtojas pabrėžė, kad „santuoka – tai tikėjimo išbandymas, tai tikėjimo klausimas“.

Sesuo Barbara Tompson, antroji patarėja visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje, savo kalboje priminė apie Henochą. Dėl jo tarnavimo daug žmonių buvo išgelbėti ir atsivertė į tikrą šventumą. Viešpats jam paliepė: „Atverk savo burną, ir ji bus pripildyta.“ (Mozės 6:32.) Remdamasi šiuo pavyzdžiu, ji sakė: „Žinome, kad norėdami padėti žmonėms sužinoti apie Evangeliją, turime kažką pasakyti. Turime būti pasiruošę, ir Viešpats pasakys mums, ką kalbėti.

Bet kaip būti pasiruošusiems ir kaip įveikti savo sunkumus, kurie kartais stoja prieš mus tarsi kalnai? Apie tai pats Viešpats yra pasakęs: „Vaikščiok su manimi.“ Jis prašo tik vaikščioti su Juo, ir tada gausime jėgų, reikalingų išlikti teisingame kelyje.“

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas, Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys, atkreipė mūsų dėmesį į keletą pagrindinių įsakymų, kurių turime laikytis, jei norime „gauti dievišką vadovavimą ir vidinę ramybę“. Jis priminė, jog dėl kassavaitinio sakramento priėmimo, susijusio su atgaila ir sandorų atnaujinimu, Dievo Dvasia gali visada būti su mumis. „Būtent taip mes patys ir mūsų mylimieji galime įveikti visus sunkumus, išskylančius gyvenimo kelyje, ir gauti reikalingą pagalbą kelyje į savo dangiškus namus“, – sakė jis. Vyresnysis Ouksas kvietė mus „kopti į Evangelijos kultūros aukštumas ir gyventi pagal sugrąžintos Jėzaus Kristaus Evangelijos įtvirtintą gyvenimo būdą ir tradicijas“, atmetant tas tradicijas ir mados tendencijas, kurios su juo nesiderina. Tai pasakytina ir apie požiūrį į šeimą, ir apie skaistybės įstatymą, ir apie skirtingų tautybių žmonių santykius. Kad neatimtume iš savęs ir savo liaudies dangaus palaimų, jis pakvietė mus mokėti visą dešimtinę ir ypatingai rūpintis mažiau aktyviais nariais, siekiant sugrąžinti jiems Evangelijos palaimas. Jis pasiūlė „4 būdus, kaip padėti neaktyviems Bažnyčios nariams: 1) susidraugaukite su jais; 2) išklauskite juos ir pasistenkite suprasti jų rūpesčius; 3) padėkite jiems pajusti Dievo meilę jiems, atskleisdami amžinybės galimybes; ir 4) padėkite jiems patikėti, kad jie gali pasikeisti“.

Vyresnysis Ouksas taip pat mus prašė rasti galimybių lankytis

šventykloje ir ypač rūpestingai auklėti vaikus ir jaunimą Evangelijos dvasioje, kad ir būsimos kartos galėtų statyti savo gyvenimą ant tvirto pamato.

Prezidentas Diteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Bažnyčios Prezidentūroje, baigiamajame kalboje išreiškė mintį apie neatsiejamą ryšį tarp mūsų laimės (žemiškos ir amžinosios) ir tikro atsivertimo į Jėzaus Kristaus Evangeliją. Jis kvietė mus aktyviai ir tikslingai stengtis gilinti savo atsivertimą ir padėti kitiems eiti šiuo keliu, vedančiu į amžinąją laimę.

Įkvėpdamas jaunimą misionieriškai tarnystei, jis sakė: „Misionieriškas tarnavimas atneš jums didžiulį džiaugsmą ir laimę; jis suformuos jūsų liudijimą ir charakterį; jis suteiks jums jėgų ir tvirtą pagrindą jūsų ateičiai.“

Svarstydamas apie pačią žemišką išbandymų esmę, jis sakė: „Gyvenimas žavus ir nuostabus! Bet dėl daugybės mums prieinamų dalykų būna sunku susitelkti į tai, kas svarbiausia ir reikšmingiausia gyvenime. Šėtonas tuo naudojasi, kad atitrauktų mus nuo to, kas turi amžiną vertę... Tačiau būtent jūs sprendžiate, kam pašvęsti savo brangų laiką [...] išsiaiškinkite, kokiose gyvenimo srityse jums reikia koreguoti savo kursą.“

Kalbėdamas apie dešimtinės įstatymą, jis liudijo, kad „dešimtinės įstatyme svarbiausia yra ne pinigai, o tikėjimas. Tas pats – su visais Dievo įsakymais“. Tęsdamas išbandymų temą, prezidentas Uchtdorfas sakė, kad „galutinis atsivertimas įvyks po daugelio išbandymų ir patikrinimų“. Be to, į „daugelį klausimų gali būti atsakyta tik ateityje, netgi būsimajame gyvenime. O kol kas svarbiausia, kad Dievas myli visus savo vaikus, o jeigu Jis myli mus, mes galime pasitikėti Juo ir laikytis Jo įsakymų“.

Tada jis pasiūlė tris paprastus, bet patikrintus būdus gilinti mūsų atsivertimą į sugrąžintąją Evangeliją, stiprinti mūsų tikėjimą Jėzumi Kristumi ir sustiprinti mūsų šeimas: 1) būti vertiems turėti galiojančią rekomendaciją įžengti į šventyklą; 2) kasdien

studijuoti Dievo žodį; 3) kasdien bendrauti su savo Dangiškuoju Tėvu.

Apibendrinamas konferenciją, prezidentas Uchtdorfas sakė: „Broliai ir seserys, ši konferencija – tai gera proga peržiūrėti savo gyvenimą, iš-tirti savo mintis, jausmus ir poelgius.

Apmąstykite Jėzaus Kristaus išpirkimą ir ką tai reiškia kiekvienam iš jūsų asmeniškai... Pažadų, kad, eidami šiuo keliu, būsite palaiminti ramybe ir jėga kasdieniame gyvenime ir gausite atsakymus į savo maldas.“ ■

Svarbi Bažnyčios Lietuvoje sukaktis

2012 metais Bažnyčia Lietuvoje minės savo 20-ies metų sukaktį. Norėdami prisiminti, kaip viskas prasidėjo, pateikiame mūsų skaitytojams nedidelę žinutę, kurioje jie ras įdomių faktų apie Bažnyčios kūrimąsi Lietuvoje.

Šiuo metu Lietuvoje yra 894 nariai, viena apygarda, penki skyriai.

Viena iš pirmųjų Lietuvos atsivertusiųjų buvo Irutė Meškienė iš Vilniaus. Ji išgirdo Evangeliją Segede, Vengrijoje, ir ten pasikrikštijo 1988 metais.

Robertas ir Rūta Rysai buvo pašaukti misionieriais į Lietuvą 1992 m. spalio mėnesį. Jie, kaip humanitariniai misionieriai (dėstytojai), darbavosi Kaune, kur mokė anglų kalbos, konsultavo švietimo ministeriją ir dirbo su žiniasklaida, kad per Lietuvos televiziją būtų transliuojamos Bažnyčios sukurtos programos.

1992 m. gruodžio 21 d. iš Rusijos Sankt Peterburgo misijos tarnauti Vilniuje buvo pasiūsti pirmieji jauni misionieriai: Nylas Čeketas, Gregas Lorensonas, Spenseris Glendis ir Džeisonas Svensonas.

1993 m. gegužės mėnesį Lietuvą aplankė Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštaly Kvorumo. Šalis kentė nuo sausras. Jis išsakė palaiminimą, kad Lietuvos žemė būtų sudrėkinta, ir, nepraėjus nė dviems dienoms, palijo.

1993 m. liepos 1 d. buvo įkurta Latvijos Rygos misija, kuri apėmė Estiją, Latviją ir Lietuvą. Pirmasis misijos prezidentas buvo Robertas Bleras. 1996 metų balandžio 16 d. misijos biuras buvo perkeltas į Vilnių, o misija pavadinta Lietuvos Vilniaus misija. 2001 metų gruodžio 13 d. misija susigrąžino savo ankstesnįjį Latvijos Rygos misijos vardą. 2002 m. liepos 1 d. ji buvo pervadinta į Baltijos misiją. Dabar jos būstinė yra Rygoje.

1993 m. liepos 11 d. Šeinas Olredas, Brendonas Roreris, Džonas Dobsas ir Džeisonas Rigas ėmė skelbti Evangeliją Kaune.

1995 m. gruodžio 17 d. Arūnas Jankus tapo pirmuoju vietiniu Kauno skyriaus prezidentu.

1995 m. gruodžio 3 d. misionieriai buvo nusiųsti į trečiąjį miestą – Klai-pėdą. Prieš Antrąjį Pasaulinį karą Klai-pėda buvo vokiečių miestas Memelis. Tuomet ten buvo vokiškai kalbančių pastarųjų dienų šventųjų skyrius.

1996 m. birželio 9 d. buvo suorganizuotas Klaipėdos skyrius.

2001 m. pradėta skelbti Evangeliją Šiaulių mieste.

1993 m. liepos mėnesį misionieriai Vilniuje pradėjo mokytis lietuvių kalbos. Iki tol jie kalbėjo rusiškai.

1993 metų pabaigoje ir 1994 metais Lietuvos televizija pristatė Bažnyčios sukurtas programas,

o 1994 metų lapkritį ir programą apie misionierius ir jų darbą. Marekas Vasilkovas iš Vilniaus tapo pirmuoju vietiniu lietuviu, pašauktu į misiją. Jis tarnavo Jutos Solt Leiko misijoje.

1995 m. Bažnyčia buvo užregistruota Vilniuje ir Kaune. 1998 m. sausio 18 d. buvo suorganizuota Lietuvos Vilniaus apygarda. 1990 m. pabaigoje ėmė veikti Seminarija ir Institutas.

2001 m. sausio mėn. buvo išdalinti pirmieji Mormono Knygos lietuvių kalba egzemplioriai.

2001 metais buvo 640, 2002 metais – 735, o 2005 metais – 791 narys.

Šaltiniai: „4 European lands dedicated“, *Church News*, 12 June 1993; Correspondence from Robert A. Rees and Gabriele Sirtl, *Church News* files, 2 May 1994; Correspondence from Nathaniel Currey, Lithuania Vilnius Mission, *Church News* files; „Church Education“, *Church News*, 17 August 2002; Baltic Mission, Manuscript history and historical reports, Church Archives; Kahlile Mehr, Mormon Missionaries Enter Eastern Europe, 2002; and Internet site on 15 March 2004, U.S. Department of State, International Religious Freedom Report, 2003, <http://www.state.gov/g/drl/rls/irf/2003/24419.htm> (26 April 2004).

Pagal *Deseret News* 2012 Church Almanac. ■

Įdarbinimo ir karjeros seminaras

Edita Sidorovienė, Kauno skyriaus įdarbinimo ir karjeros specialistė

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA E. SIDOROVIEŲ SUTIKUS

Edita Sidorovienė

Važiuodami į įdarbinimo ir karjeros seminarą, kuris 2011 m. spalio 7–8 dienomis vyko Vilniaus skyriuje, tikėjomės pasisemti daugiau idėjų ir gerų patarimų, susijusių su darbo paieška. Ir tikrai, vyresnysis ir sesuo Uotkins, paskirti mokytojai įdarbinimo klausimais mūsų krašte, atvežė daug patarimų ir gerų mokymų. Jų tikslas – išmokyti mus kurti planus ir siekti užsibrėžtų tikslų.

Kiekvienas apžvelgėme, kokią informaciją apie save galėtume pateikti, ir tai padėjo geriau pažinti patiems save. Kaip žinote, herbus turi tik karaliai, o dabar ir mes buvome mokomi sudaryti savo herbą, kuriame surašėme savo teigiamas savybes, hobių, pasiekimus, informaciją apie turimą išsilavinimą, buvusias darbovietes, be to, akcentavome savo vertybes. Taip „atradome“ tas savo asmenybės puses, kurių anksčiau nevertinome.

Mūsų pranašas Tomas S. Monsonas yra pasakęs: „Bažnyčioje ir mokykloje mokykitės

tikslingai. Užsirašykite savo tikslus bei planus ir kaip juos įvykdysite. Taikykite aukščiau, kad galėtumėte pasiekti amžinų palaiminimų.“ Doktrinos ir Sandorų 104:17 sakoma: „... žemė yra kupina ir visko pakanka, ir dar lieka; taip aš viską paruošiau ir leidau žmonių vaikams veikti savo nuožiūra.“

Buvome mokomi, kaip užsibrėžti karjeros tikslus, kaip įvertinti, kokius išteklius turime ir kokių reikėtų, kaip sudaryti veiksmų planą. Kalbėjomės apie savo įgūdžius. Visi turime apgalvoti, ką mokame ir sugebame, nes visi esame talentingi. Turime kuo daugiau sužinoti apie reikmes ir viltis tos organizacijos, kurią domimės. Tai padės kalbant apie įsidarbinimą toje organizacijoje. Ieškantiems darbo labai svarbu sudaryti teisingą įspūdį apie save, apgalvoti užduodamus klausimus ir kaip į juos atsakyti. Svarbus yra ir gyvenimo aprašymas.

Kartais žmogus sakosi neturintis jokių sugebėjimų, jokių talentų, tačiau yra pasakyta: „... aš raginu jus, mano broliai, kad neneigtumėte Dievo dovanų, nes jų daug; ir jos ateina iš to paties Dievo.“ (Moronio 10:8.)

Ieškantieji darbo sudarėme sąrašą draugų, artimųjų, Bažnyčios narių, kurie galėtų pagelbėti darbo paieškose. Aš tikrai žinau, kad daugelis iš mūsų,

ieškodami darbo, ne visada naudojasi kompiuteriu, neieško informacijos laikraščiuose, nesikreipia pagalbos į draugus. Mes paprasčiausiai pamirštame apie tokias galimybes. Bedarbiui darbo paieška turėtų būti darbas ir trukti 8 valandas – tiek, kiek žmogus dirba darbe. Mes, kaip tie kovotojai, turime apsišarvuoti visais šarvais ir sutelkti visas savo pajėgas vienam tikslui – RASTI DARBĄ.

Eikime į priekį, siekdami viso, kas yra geriausia, ir nenuleiskime rankų, prisiminkime savo pasiekimus, ir tai turėtų būti sėkminga mūsų karjeros pradžia. Viešpats pasakė, kad, jei susitelksime į vieną tikslą – visomis priemonėmis laiminti aplinkinius netgi taip, kaip tai daro Tėvas ir Kristus, t. y. vykdysime Jo valią – visas pasaulis mums padės, nes jis tam ir taip sukurtas. Doktrinos ir Sandorų 84 skyriaus 79 eilutėje rašoma: „Štai, aš siunčiu jus išbandyti pasaulio, ir darbininkas vertas savo užmokesčio.“

Mano žinojimas šiame darbe ateina iš Dievo. Aš su didžiu meile ir atsidavimu noriu padėti mūsų broliams ir seserims, kad jų gyvenimas taptų laimingesnis. Šis seminaras padėjo suprasti, ko trūksta man pačiai, ir tuo, ko išmokau seminare, galėsiu dalintis su kitais. Taip pat supratau, kad pirmiausia žmogus turi turėti begalinį norą kažką keisti savo gyvenime. Žinau, jei prašysime su tikėjimu, – gausime! Savo tarnyste ir darbu noriu laiminti kitus ir padėti jiems. ■

Tai Viešpaties darbas

Denisas Grinevičius, Baltijos misijos prezidento patarėjas

Artėja didelė šventė mums visiems – mūsų Bažnyčios Lietuvoje dvidešimtmetis. Matome, kad darbas Lietuvoje juda žymiai lėčiau negu kurioje nors Pietų Amerikos šalyje. Kartais tai nuvilia mus, ir mums nusvyra rankos... bet aš sakau: nenusiminkime! Kai žiūrime į trumpą laiką tarpą (metus ar dvejus), tikrai atrodo, kad nei mūsų skyrius paaugo, nei kažkas ypatingo įvyko; bet siūlau paklausti tų, kurie buvo kelio pradžioje prieš 20 metų: ar tuo metu jie galėjo drąsiai pasakyti, kad Evangelija bus skelbiama net keturiuose Lietuvos miestuose, kad trijuose miestuose bus nuosavi susirinkimo namai, kad Triknygė bus lietuvių kalba? Aišku, mes visi tikėjome, kad taip kada nors bus, bet tai atrodė taip toli ir nepasiekiamo...

Dabar vis dažniau ir dažniau kalbame apie tai, kad turime stengtis ir dirbti, kad Lietuvoje būtų kuolas. TAI YRA DIEVO DARBAS! PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIA YRA JO BAŽNYČIA! LIETUVOJE BUS KUOLAS! Aš tik labai noriu, kad mums neatsitiktų kaip tiems senovės izraelitams, kuriuos Mozė turėjo 40 metų vedžioti po dykumą, kol jie buvo tinkamai paruošti paveldėti Pažadėtąją žemę. Taip yra ir su mumis. Jeigu tik

murmėsime ir skųsimės, kad mūsų dalia sunki, galime laukti dar 20 metų, bet galim pasiraitoti rankoves ir kibti į darbą! Dievo darbo negalima sustabdyti – Jo Bažnyčia augs ir stiprės visame pasaulyje, nepriklausomai nuo to, ar mes ir toliau būsimė aktyvūs jos nariai ar ne.

Viena mano mėgstamiausių alegorijų yra apie žmogų, kuris buvo aktyvus Bažnyčios narys nuo aštuonerių metų. Ji pakrikštijo jo tėvas. Jis buvo pavyzdys visiems pradinukų organizacijoje, vėliau uoliai tarnavo diakonu, kol tapo mokytoju, kunigu, vyresniuoju. Atiduodamas visas jėgas ir visą širdį, jis tarnavo misijoje, grįžęs namo, vedė ir toliau buvo aktyvus Bažnyčioje ir visuose pašaukimuose. Sulaukęs senatvės, vieną dieną žmogus nusprendė, kad jam jau per sunku vaikščioti į Bažnyčią, paskui vis surasdavo priežasčių nevykdyti namų lankymo. Vis rečiau ir rečiau jį pastebėdavo Bažnyčioje, nors dar turėjo pakankamai jėgų ir galimybių ten nuvykti.

Kai, atėjęs laikui, jis iškeliavo anapus, prie pat Rojaus vartų jį pasitiko Petras, apkabino ir tarė: „Eik paskui mane, aš tau parodysiu tavo namą čia, danguje, kuris buvo statomas pagal tavo gerus darbus ir tarnavimą žemėje. Jie ėjo kartu. Už posūkio, ramioje vietoje, pastebėjęs

NUOTRAUKA SPALVUJAMA GRINEVIČIŲ ŠEIMAI SUTIKUS

nuostabų namą su gražia pievute, žmogus paklausė Petro: „Ar tai mano namas?“ Petras jam atsakė: „Ne. Tavo namas daug didesnis!“ Po kurio laiko žmogus pamatė didžiulį namą nuostabioje vietoje ir vėl paklausė: „Turbūt tai mano namas?“ Petras ir vėl atsakė: „Tai gražus ir didelis namas, bet tavasis dar didesnis ir žymiai gražesnis.“

Jie ėjo toliau, ir staiga už posūkio žmogus pastebėjo gražiausią pasaulyje namą, stovintį šalia didžiulės uolos, nuo kurios į nuostabų ežerą krito krioklys. Namu vidus buvo papuoštas kolonomis, auksu ir kitais brangiais dalykais. Petras pasakė: „Atėjome! Štai tavo namas.“

Žmogus negalėjo patikėti savo akimis. Įėjęs į vidų, pamatė nuostabius paveikslus,

Prezidentas Grinevičius su žmona Marina ir vaikais

rankų darbo laiptai vedė į kitus namo aukštus. Staiga, pakėlęs akis aukštyn, jis pastebėjo, kad namas be stogo. Petras jam paaiškino: „Visą gyvenimą nuo pat vaikystės tu uoliai tarnavai ir vykdei visas užduotis, todėl mes statėm šį nuostabu namą tau, tik, bėda, savo gyvenimo pabaigoje tu nustojai daryti tai, kas buvo svarbu ir kas krovė tau turtus čia, danguje. Tada mums ir pritrūko medžiagų užbaigti namo stogą...“

Į Bažnyčią mes atėjome skirtingais keliais, jau turime kartą, kuri gimė šeimose, užantspauduotose šventyklose, kiti prisijungė būdami jauni, yra ir tokių, kurie pasikrikštijo Bažnyčioje jau garbaus amžiaus... Svarbiausia – jie atsiliepė ir prisidėjo prie Dievo Karalystės čia, žemėje, kai tik juos pakvietė Dievo įgalioti žmonės ir apie darbo tikrumą į jų širdis paliudijo Šventoji Dvasia.

Dažnai prisimenu šią alegoriją ir tai, ką Jėzus kalbėjo apie darbininkus, kurie pradėjo dirbti skirtingu laiku. Šeimininkas sumokėjo visiems vienodą atlygį, tuo papiktindamas darbininkus, pradėjusius dirbti anksčiau už kitus. Šeimininkas atsakė jiems:

„Argi aš neturiu teisės daryti ką noriu su tuo, kas mano? Ar todėl tavo akis pikta, kad aš geras? Taip paskutiniai bus pirmi, o pirmieji – paskutiniai; nes daug yra pašauktų, bet maža išrinktų.“ (Mato 20:15–16.)

Nesvarbu, kada atėjome

į šią Bažnyčią, – atlygi gaus visi, kurie stropiai dirbs Dievo karalystėje. Nesvarbu, kokiam pašaukime Jam tarnaujame, svarbu, kaip jį atliekame, ar tikrai aukštiname savo pašaukimą? Ar iš tikrųjų rūpinamės savo mokiniais, ar tik stengiamės gerai praveisti pamoką?

Kaip ir sakiau, aš žinau – Lietuvoje bus kuolas. Klausimas tik – kada? Aš tikiu, kad turim unikalią galimybę paspartinti šį procesą. Misionieriškas darbas – tai nuostabus darbas! Jei tik stengsimės jį atlikti, matysime stebuklus ir suprasime, kad mums reikia dviejų svarbių dalykų. Pirmiausia, turime būti pasiruošę. Kad būtume pasiruošę, turime melstis, skaityti Raštus ir studijuoti Bažnyčios literatūrą. Doktrinos ir Sandorų 11 skyriaus 21 eilutėje rašoma: „Siek ne skelbti mano žodį, bet pirma siek gauti mano žodį, ir tada tavo liežuvis bus atrištas; tada, jei nori, turėsi mano Dvasią ir mano žodį, taip, Dievo galią įtikinti žmones.“ Antra, turime atverti savo burną. Raštai moko: „O Guodėjas – Šventoji Dvasia, kurią mano vardu Tėvas atsiųs, – mokys jus visko ir viską primins, ką jums sakiau.“ (Jono 14:26.)

Broliai ir seserys, kuolas Lietuvoje bus tada, kai mes būsime tam pasiruošę! Meldžiu, kad kiekvienas mūsų žinotų, ką jam reikia pakeisti savyje ir ką reikia daryti, kad galėtume būti pasiruošę šiam palaiminimui mūsų žemėje. ■

Gyventi šviesoje

Mindaugas Kucinas, Vilniaus 1-asis skyrius

Mano istorija yra apie vieną beveik eilinę dieną. Buvo žiema – tamsiausias metų laikas. Dienos tuomet trumpos, ir mes negalime ilgai džiaugtis dienos šviesa. Mieste jau apie 5 valandą užsidega žibintai, ir gatves, šaligatvius ir namų kiemus padengęs sniegas tą gelsvą šviesą jaukiai paskirsto po visą miestą. Pravažiuojančių automobilių šviesos vairuotojams rodo kelią, o linksmi mirksintys apsnigti šviesoforai palaiko tvarką ir vis kažkur skubančių automobilių ir autobusų srautus nukreipia reikiama linkme.

Mūsų kompanijos biuras yra pačiame miesto centre, o mano stalas – prie pat lango į vieną judriausių Vilniaus gatvių. Dažnai žiūrėdavau pro jį ir mąstydavau apie tai, kur skuba visi šie žmonės. Juk kiekvienas yra svarbus, kiekvienas turi savo tikslus, atsakomybes, norus, svajones, namus ir šeimas. Visi nuolat kažkur keliauja arba iš kažkur grįžta. Piko valandos Vilniaus centre prasideda apie penktą valandą ir tęsiasi maždaug iki septynių. Kiekvienas, kas grįžta namo automobiliu, žino, kad, nespėjęs išeiti iš darbo iki penktos, gali ilgokai užtrukti transporto kamščiuose.

Tą dieną siek tiek užtrukau darbe, todėl paskambinau namo ir perspėjau žmoną, kad iš darbo išvažiuosiu apie septintą, kad išvengčiau spūsties ir neprarasčiau laiko. Kai išvažiavau į gatvę, automobilių jau nebebuvo tiek daug. Įsijungiau radiją ir su pakilia nuotaika, svajodamas apie namie manęs jau ko gero laukiančią karštą, skanią vakarienę, pajudėjau Konstitucijos prospektu. Nuo namų mane skyrė penkios sankryžos – kelionė neturėjo užtrukti ilgiau nei 15 minučių.

Keturias sankryžas pravažiavau net nesusimąstydamas. Kai žmogus vairuoja automobilį ne pirmi metai ir važiuoja įprastu maršrutu, jis tai daro automatiškai. Rankos tarsi pačios reaguoja į pastebėtus šviesoforo signalus, o kelio ženklai

Brolis Mindaugas su žmona Alina ir sūnumis Timu ir Artūru

sankryžose be šviesoforų yra išmokti atmintinai. Jau iš anksto žinai, kur reikės sustoti, o kur tave praleis.

Taip ir pravažiavau beveik visą kelią iki pat paskutinės didelės sankryžos, skyrusios mane nuo namų, kai staiga atsitiko kažkas netikėto ir gluminančio. Atsitokėjau visiškoje tamsoje milžiniškoje sankryžoje, nereguliuojamoje šviesoforų. Automobiliai, plūstantys dviem keturių plačių eismo juostų gatvėmis, tarsi mokyklos koridoriuose besistumdantys dar gerai aplinkos nežinantys pirmokai, bejėgiškai stengėsi susiorientuoti visiškai nekontroliuojamoje spūstyje. Iki šiol čia sklandžiai veikę šviesoforai stovėjo niūrūs ir tamsūs. Vairuotojai, kurie įvažiavo į sankryžą vedami įpročio pasikliauti šviesoforo signalais, negalėjo prisiminti, kokie kelio ženklai, rodantys važiavimo pirmenybę, buvo prieš ją. Kadangi kirtosi dvi stambis gatvės, nebuvo galima nuspėti, kuri jų svarbesnė, ir kaip toliau elgtis. Dar blogiau – ne tik neveikė šviesoforai, bet ir visas gyvenamųjų namų rajonas aplink buvo tamsus.

Elektros tiekimo linijų gedimai didžiuosiuose miestuose yra labai reti, bet kai tai atsitinka, retas

būna tam pasiruošęs. Pamenu vaikystę kaime: dažnai, kai lydavo stiprus lietus su griaustiniu, kaime dingdavo elektra. Visi žinojo, kur namuose guli žvakės ir degtukai. Būdavo uždegama sena jauki žibalinė lempa ir kambarį pasidarydavo pakankamai šviesu, kad, sėdėdamas prie stalo, galėdavai net skaityti. Deja, niekas virš sankryžos nepakabino didelės lempos. Sustojau automobilių spūstyje, jaudindamasis, ar tik kokia nors bėda neištiko mano šeimos. Apsidairiau aplink ir supratau, kad tamsoje nerandu mūsų namo, kurį, grįždamas namo, matydavau jau nuo sankryžos. Buvo labai neįjauku. Supratau, kokie bejėgiai be šviesos yra žmonės. Kaip rasti kelią, kai nėra ženklų, rodančio, kad važiuoti saugu?

Kaip pasiekti savo šeimą, jei nėra jausios kviečiančios ir kelią rodančios šviesos? Kaip mes galėtume sugrįžti pas Dievą į Jo amžinąją karalystę, jeigu Jo Dvasia nenušviestų mums kelio ir tarsi šviesoforo ženklais neparodytų, kas yra tikra ir kuo verta sekti? Mąščiau apie tai, kokia pamokanti yra situacija, kurioje atsidūriau. Kokia vertinga yra šviesa tada, kai jos netenki ir tampa pasimetusiu klajūnu...

Buvau laimingas, kai pavyko išvengti avarijos ir lėtai, apdairiai važiuojant prasibrauti pro pypsinčius automobilius ir vienas kitam rankomis mosikuojančius vairuotojus. Koks buvau dėkingas, kai gretimuose namuose viena po kitos užsižiebė šviesos ir pamačiau už prekybos centro, ant kalnelio, stovintį mūsų daugiabutį. Mačiau savo namų langus, išskyrčiau, kuris langas yra virtuvės, ir beveik užtikrintai žinojau, kad ten už stalo manęs laukdami sėdi mano be galo mylimi žmonės.

Tą vakarą, melddamasis prieš miegą, dėkojau Dievui ne už elektrą, bet už Jo Dvasią ir Kristaus Šviesos dovaną, rodančią žmonėms kelią į išgelbėjimą, patvirtinančią pranašų žodžius ir nušviečiančią kelią link amžinojo gyvenimo. ■

Suskaičiuok malones

Galina Simutienė, Klaipėdos skyrius

Vakare mano dukra kartais ilgai negali užmigti.

Tada, priėjusi prie jos, tyliai sakau: „Dukrele, pabandyk suskaičiuoti iki tūkstančio ir tada tikrai užmigi.“ Švelniai ją pabučiuoju ir išeinu. Kitą rytą klausiu dukrą: „Iki kiek suskaičiavai prieš užmigdama?“ Ji visada atsako, kad neatsimena iki kiek. Kaskart, kai prieš užmigdama stengiasi įsidėmėti, iki kiek suskaičiavo, vis tik jai tai nepavyksta.

O mes, nuolat gaudami palaiminimus iš Viešpaties, ar galim tiksliai juos suskaičiuoti? Dangiškasis Tėvas labai mus myli – taip pat švelniai, kaip mes mylime savo vaikus, savo artimuosius. Mes, gimdytojai, kartais griebiamės įvairių gudrybių, kad mūsų vaikai laiku pavalgytų, atsigultų miegoti ar išgertų neskanius vaistus. Bet Dangiškajam Tėvui nereikia griebtis tų gudrybių, kad galėtume padaryti tai, kas iš mūsų reikalaujama. Kodėl?

Ogi todėl, kad Jo meilė mums yra begalinė ir tobula. Patį pirmą savo palaiminimą mes gavome ikižemiškajame gyvenime, kada teisingai pasirinkome. Mums labai sunku suskaičiuoti visus tuos palaiminimus, kuriais mus apdovanojo Dangiškasis Tėvas, vien todėl, kad mes tik gana brandžiame amžiuje pradėjome suvokti Evangelijos vertybes. Ir dabar, kada mums suteikta tokia puiki galimybė dvasiškai tobulėti, galime mokytis suskaičiuoti

Sesuo Galina su dukra Gintare

tuos Dangiškojo Tėvo siunčiamus palaiminimus.

Siūlau kiekvienam iš mūsų, kada ilgai negalime užmigti, pabandyti prisiminti ir suskaičiuoti savo palaiminimus, o kitą dieną su malda prisiminti, ties kuriuo palaiminimui užmigome.

Vienoje iš nuostabių giesmių yra puiki eilutė:

Kai bangų likimo

blaškomas esi,

Kai baisu, nešviečia tau viltis šviesi,

Suskaičiuok malones, jas išvardink tu

Ir nustebsi, kiek tau davė Viešpats jų.

Kada tik tau blogai ir, regis, nieko nebegali pakeisti, kad jau galas, prisimink apie palaiminimus, tikėjimą, viltį ir meilę. Pagalvok apie tuos, kam dabar yra blogiau nei tau ir kam reikalinga tavo pagalba, tavo meilė, supratimas ir šiltos rankos. Tada nuo širdies pasitrauks tamsa, ir tu nebebijosi nesėkmių. Liks tik Dievo meilės šviesa ir šiluma. ■

Pačios amžinybės prisilietimas

Larisa Bačiurina, Šiaulių skyrius

Noriu pasidalinti su jumis didžiuliu džiaugsmu ir dvasiniais patyrimais, kuriuos išgyvenau pabuvojusi Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios šventykloje Helsinkyje. Šiam įvykiui ruošiausi iš anksto ir, žinoma, jaudinausi, kadangi ten vykau pirmą kartą. Atvykusi į šventyklą, pasijutau taip, tarsi būčiau grįžusi į savo gimtuosius namus, kuriuose kažkada gyvenau. Priiminėdama pirmąsias šventas apeigas ašarojau iš laimės. Turbūt jaučiausi kaip sūnus paklydėlis, kuris iššvaistęs savo turtą, išprašytą iš tėvo, vėl grįžo pas jį. Tėvas gi džiugiai ir meilingai jį priėmė.

Šventykloje, šioje šventoje vietoje, suvokiau mūsų žemiškojo gyvenimo, žmogiškų troškimų netvarumą, patyriau tarsi pačios amžinybės prisilietimą. Čia tylaus apmąstymo minutėmis vis aiškiau girdėjau klausimus: Kas aš? Iš kur atėjau? Kokia gyvenimo prasmė? Kur einu?

Šventykloje pamačiau, su kokia didele meile mūsų Dangiškasis Tėvas rūpinasi ne tik mumis, gyvaisiais, bet ir mirusiaisiais – ypač tais, kurie dėl kažkokių priežasčių neišgirdo Dievo žodžio arba neturėjo galimybės jo priimti. Pamačiau neįkainojamą darbą – meilės darbą, kurį gyvieji daro dėl mirusiųjų.

Apsilankiusi šventoje šventykloje pajutau, kad pasikeitė mano širdis. Į daugelį savo gyvenimo įvykių, situacijų, aplinkybių ėmiau žiūrėti kitaip, taip pat keičiasi mano santykiai su aplinkiniais žmonėmis, su artimaisiais. Į daugelį dalykų ėmiau žiūrėti kitaip – kaip man pataria mano Tėvas. Esu labai dėkinga savo Dangiškajam Tėvui ir Jo Sūnui Jėzui Kristui, kad galėjau pabūti šioje šventoje vietoje – Jo namuose. ■

Sesuo Larisa (sėdi) su šeima

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA BACIURINŲ ŠEIMAI SUITIKUS